

breddt flertal i Folketinget har indført en række forskellige offentligt betalte orlovsordninger, således at personer i den arbejdsduelige alder bliver betalt for i virkeligheden ikke at lave noget.

Man har også lavet andre lignende pacificeringer af den arbejdsduelige befolkning, og det er også medvirkende årsag til, at der er problemer med flaskehalse på arbejdsmarkedet. Specielt hvad angår sygeplejerskerne, ved vi jo, at orlovsordningerne slog bunden ud.

Spørgsmålet er også: Der bliver jo talt meget om de ledige. F.eks. har Arbejdsmarkedspolitisk Agenda fra DA lavet en opgørelse over, hvor mange af disse ledige der reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet. Den viser, at ud af de 207.000, man har undersøgt, er der 80.000, hele 80.000, som reelt ikke står til rådighed. Det er endda så grelt, at 35.000 oplyser, at de slet ikke ønsker at få et arbejde. Det er et ganske alvorligt problem, og det er selvfølgelig noget af det, der er med til, at der opstår flaskehalse. Til de 80.000, som ikke reelt står til rådighed, skal man jo så lægge alle dem, der er på orlovsordninger og lignende.

Så er der også det forhold, at en meget stor del af dem, der er deltidsansatte, får supplerende dagpenge, og de mennesker tæller jo med i statistikken over, hvor mange ledige vi har, men reelt står de ikke til rådighed. Rådighedsreglerne burde strammes op. Ministeren har skrevet i sin redegørelse, at der er strammet op, men spørgsmålet til ministeren er så: Hvis der er strammet op, hvorfor virker det så ikke? Ministeren skriver jo også selv, at der ingen mærkbar konsekvens er af det.

Altså samlet set er denne redegørelse et skøn-maleri. Man ser ikke virkeligheden i øjnene, og når man ikke vil se virkeligheden i øjnene, er det klart, at så er de forslag, man kommer med, ikke tilstrækkelige, og det er ikke de forslag, der er nødvendige. Så når redegørelsen ikke vil forholde sig til virkeligheden, må vi konkludere, at vi i virkeligheden ikke kan bruge redegørelsen til ret meget.

Jette Gottlieb (EL):

Det er selvfølgelig fint at få en redegørelse om de såkaldte flaskehalsproblemer. Man kunne bare ønske, at en lignende energi blev lagt for dagen, når det gjaldt om at skaffe rigtigt arbejde til de 300.000 arbejdsløse. For redegørelsen viser med al tydelighed, at flaskehalse stort set ikke eksisterer.

De ganske få områder, hvor man kan tale seriøst om arbejdskraftmangel, er på det offentlige område, og det er ikke tilfældigt, at det er sygeplejersker og pædagoger, der hver gang nævnes. Der er ikke mange andre eksempler at nævne. Problemet stammer fra den borgerlige regerings tid, men man må undre sig over, at regeringen ikke iværksætter en massiv udvidelse af antallet af uddannelsespladser på sygeplejeområdet her og nu; men det hører måske mere hjemme under en uddannelsesdebat.

At Venstres og Fremskridtspartiets ordførere bruger lejligheden til at fremføre deres ønsker om, at det ikkeeksisterende problem kun kan løses ved stramninger på dagpengeområdet, er jo ikke mærkeligt. En tidligere aktivering i ikkejob og med strammere rådighedsregler er, hvad vi får serveret derfra.

Lige så forudsigeligt er, kan jeg så gøre opmærksom på, det kæmpeproblem, der ligger i erhvervslivet, der i de sidste par år har været endog meget tilbageholdende med at etablere uddannelsesaftaler inden for erhvervsuddannelserne. Det er det reelle problem i mangelen på visse uddannede arbejdskraftområder, som muligvis vil kunne opstå, men som i hvert fald ikke er eksisterende i øjeblikket.

Ligesom den særlige danske debatform kan fremkalde ikkeproblemer som f.eks. flaskehalsproblemer, så kan den også flytte fokus fra væsentligt til uvæsentligt. For få uger siden opstod der det nye problem, der hedder, at der vil blive mangel på unge, eller man skulle måske hellere sige det nye ikkeproblem. Der vil blive mangel på unge til at indgå i erhvervsuddannelserne. Ja, man kan næsten få kvalme af det hykleri. Der kan måske være lidt om det, at arbejdsgivernes mulighed for at vælge og vrage mellem 100 ansøgere til samme læreplads kan blive svækket en anelse, men samtidig går der tusindvis af unge fra lidt ældre årgange, der netop blev vraget de foregående år. Det var vel en snublende nærliggende løsning at gøre indhug i køen af arbejdsløse i disse ungdomsårgange ved at tilbyde dem en voksenlæreplads.

Regeringens løsning på det ikkeeksisterende flaskehalsproblem er uddannelse, uddannelse og atter uddannelse. Men jeg er nu ikke så imponeret over konsekvenserne i politikken. Samtidig med at man kaster unge ud i uddannelse med eller mod deres vilje, indskrænker og beskærer man den enkeltes mulighed for på eget initiativ at dygtiggøre sig og kvalificere sig under ledighed, senest med præcisering af, at